

Arrest

**nr. 56 353 van 21 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat P. VERMEIREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, komt op 22 juni 2008 België binnen, in het bezit van een nationaal paspoort en een Schengenvisum type C. Haar verblijf wordt toegestaan tot 21 juli 2008.

Op 28 augustus 2008 biedt verzoekster zich aan bij het gemeentebestuur om zich te laten inschrijven, haar verblijf wordt toegestaan tot 11 oktober 2008.

Op 16 maart 2010 legt verzoekster samen met haar Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 6 april 2010 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie. Er wordt haar gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 6 juli 2010, bewijzen voor te leggen van een duurzame relatie.

Verzoekster legt getuigenverklaringen voor.

Op 23 juli 2010 wordt een samenwoningsverslag opgesteld waarin niets ongunstig vermeld wordt.

Op 3 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 06.04.2010 door K., P., geboren te S., op 30.12.1967 en van Thaise nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een relatie hebben aan de hand van verklaringen op eer door derden. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“a. Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen

Dat de bestreden beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de Wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Minister van Migratie- en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft n.a.v. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, 1, 166).

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 G.W.

Dat kan besloten worden dat, indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat de Minister de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet voldoende beredeneerd heeft.

Dat er in casu sprake is van een onjuiste, en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Migratie- en asielbeleid voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

b. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid, beslissing overeenkomstig de Wet van 29 juli 1991

Dat verzoekster niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in het bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Dat de Minister niet volstaat te stellen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden daar zij "niet op afdoende wijze zou hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. en meer bepaald onvoldoende bewijs zou hebben aangebracht dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria artikel 3 K.B. 07.05.2008) aangezien verzoekster slechts het bewijs van haar relatie zou hebben aangebracht aan de hand van verklaringen op eer door derden welke niet zouden kunnen worden aanvaard aangezien ze een gesolliciteerd karakter zouden hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid zouden kunnen worden getoetst.

Verzoekster heeft op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner en meer bepaald wel degelijk voldoende bewijs aangebracht dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen (criteria artikel 3 K.B. 07.05.2008).

Verzoekster heeft het bewijs van haar relatie niet enkele aangebracht aan de hand van verklaringen op eer door derden, doch ook door andere middelen.

Ten onrechte wordt aangenomen dat elk door verzoekster aangebracht bewijs niet kan worden aanvaard. Ten onrechte wordt elke door verzoekster aangebracht bewijs aanzien als niet objectief als bewijs met een gesolliciteerd karakter.

Het is bovendien onjuist dat de door verzoekster aangebrachte bewijzen niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

c. Schending artikel 8 E.V.R.M. en artikel 22 G. W.

Het recht op gezinsbeleving wordt gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. en evenzo door artikel 22 G.W.

Dat het artikel 8 E.V.R.M. in het kader van het recht op een privé- en gezinsleven verzoekster het recht toekent om haar relatie in België, verder te hebben, te onderhouden en uit te bouwen.

Dat het begrip 'gezin' in de zin van artikel 8 E.V.R.M. zich niet enkel beperkt tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn en kan andere feitelijke 'familiale' banden omvatten wanneer partijen samenwonen buiten het huwelijk (Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duitsland), <http://www.echr.coc.int>, Rev. Trim. Dr. Fam., 2001, 128).

Dat de rechten op een privé- en gezinsleven fundamenteel zijn en slechts per uitzondering kunnen worden aangetast met het oog om een beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Er kan slechts een uitzondering worden gemaakt op artikel 8 E.V.R.M. wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is.

Deze noodzaak wordt in casu geenszins aangetoond. Dat de bestreden beslissing derhalve ook haar beoordelingsmarge heeft overschreden en de rechten van verzoekster heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 E.V.R.M.

Dat dus de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht. Dat dienaangaande niet werd gemotiveerd en derhalve dient worden geoordeeld dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald.

Dat oordelen dat verzoekster terug dient te keren naar hun land van herkomst, zelfs tijdelijk, men impliciet verplicht een Belgisch onderdaan het land te verlaten. Uiteraard heeft het familielid van een burger van de Unie (partner duurzame relatie) het recht om in België te verblijven.

Dat dan ook aan verzoekster een verblijfsrecht dient te worden gegeven. Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voornoemd recht op een gezinsleven zonder meer schendt.

Dat de weigering van verblijf een inmenging inhoudt in het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat in deze de rechtspraak van het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens richtinggevend is, stellende dat de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 E. V.R.M, gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is in de de tweede paragraaf, welke zeer strikt dient geïnterpreteerd.

Dat bij de afweging van de beslissing zowel het particulier belang als het openbaar belang voor de evenredigheidscontrole als relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; arrest H.v.J. 8 april 1976, zaak 48/75).

Dat men in casu deze individuele toetsing niet maakt noch gaat men over tot een belangenafweging, het betreft een loutere toepassing van de wet.

Dat in casu er geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid E.V.R.M.

Dat het derhalve vaststaat dat het artikel 8 E.V.R.M. geschonden is. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 30 juni 2010 getuigenverklaringen en een medisch attest overmaakte ter staving van een duurzame relatie. Verzoekster zet in haar verzoekschrift echter niet uiteen welke andere bewijsmiddelen zij nog

bijgebracht zou hebben. Indien zij zou wijzen op het medisch attest antwoordt de verwerende partij dat uit dit attest enkel blijkt dat dokter v. L. verzoekster enkel heeft onderzocht en heeft vastgesteld dat zij niet lijdt aan ziekten die een gevaar voor volksgezondheid kunnen opleveren, noch aan ziekten en gebreken die een gevaar voor de openbare orde of de openbare veiligheid kunnen opleveren. Dit attest heeft duidelijk geen betrekking op het bewijs aangaande de duurzame relatie. De verwerende partij vervolgt dat het haar niet ten kwade kan worden geduid dat de enkele getuigenverklaringen niet werden beschouwd als een voldoende bewijs van duurzaamheid en stabiliteit van de relatie gelet op het gesolliciteerd aspect ervan. De verwerende partij stelt dat zij niet kennelijk onredelijk tot de vaststelling is gekomen dat de duurzaamheid en de stabiliteit van de relatie onvoldoende werd bewezen. Ten slotte stelt de verwerende partij dat uit de bestreden beslissing blijkt op welke gronden de aanvraag werd geweigerd zodat verzoekster met kennis van zaken kon oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen. De verwerende partij wijst er daarenboven op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de stukken die verzoekster heeft aangebracht en deze heeft betrokken in zijn beoordeling, doch dat hij van mening is dat deze verklaringen geen afdoende bewijs vormen om te kunnen besluiten tot het bestaan van een duurzame en stabiele relatie. Het is voorts volgens de verwerende partij niet onwettig of kennelijk onredelijk om bewijswaarde te ontzeggen aan getuigenverklaringen die uitgaan van vrienden en een familielid. Daarnaast moet worden vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken hoe dan ook niet kan worden afgeleid dat verzoekster en haar Belgische partner gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag onafgebroken hebben samengewoond of elkaar sedert minstens twee jaar kennen en elkaar in deze periode drie maal hebben ontmoet en deze ontmoetingen in totaal vijftienveertig of meer dagen betreffen of dat er sprake is van een gemeenschappelijk kind, zodat moet besloten worden dat geen afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie geleverd werd. Verzoekster maakt volgens de verwerende partij niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op correcte wijze gemotiveerd en er werd ingegaan op alle door haar voorgelegde elementen. Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift, aan de formele motiveringsplicht werd derhalve volgens de verwerende partij voldaan.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Hierbij dient volgens de verwerende partij te worden vastgesteld dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster, geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van haar recht op privé- en gezinsleven. De bestreden beslissing houdt immers geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. De verwerende partij stelt dat verzoekster *in casu* dergelijke onmogelijkheid niet aantoonde en zich beperkt tot het uiten van loutere beweringen. Een schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3. In haar repliekmemoorie volhardt verzoekster in de middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift.

2.4.1. De Raad merkt in de eerste plaats op dat artikel 149 van de Grondwet – bepaling die verzoekster geschonden acht – niet toepasselijk is op administratieve beslissingen en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat

de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner zoals vereist door de vreemdelingenwet, dat verzoekster onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, dat verzoekster slechts het bewijs bijbrengt dat ze een relatie hebben aan de hand van verklaringen op eer door derden, dat deze verklaringen niet aanvaard kunnen worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden en dat er bijgevolg niet voldaan is aan de vermelde criteria en het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan verzoekster. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In haar verzoekschrift meent verzoekster dat zij wel degelijk op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner. Verzoekster meent dat zij het bewijs van haar relatie niet enkel heeft aangebracht aan de hand van verklaringen op eer door derden maar ook door andere middelen. Verzoekster meent ook dat ten onrechte het door haar aangebrachte bewijs aanzien wordt als niet objectief, als bewijs met een gesolliciteerd karakter.

Artikel 40*bis*, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;
2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt.

Bij haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie legde verzoekster haar paspoort van Thailand, een huisvestigingsattest, een verklaring van wettelijke samenwoning gedateerd op 16 maart 2010 voor, uittreksels van tewerkstelling van de partner en een verbintenis tot tenlasteneming van een partner die in concubinaat samenleeft. Bij het indienen van de verblijfsaanvraag werd verzoekster verzocht om binnen de drie maanden – en ten laatste op 6 juli 2010 – bewijzen over te leggen van een duurzame relatie.

Verzoekster legde vervolgens een medisch attest en getuigenverklaringen voor waarin wordt gesteld dat verzoekster sedert november/december 2008 een relatie heeft met haar partner en dat ze sedert maart 2009 met hem samenwoont.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de stukken die verzoekster heeft aangebracht en deze heeft betrokken in zijn beoordeling, doch dat hij van mening was dat deze verklaringen geen afdoende bewijs vormen om te kunnen besluiten tot het bestaan van een duurzame en stabiele relatie.

Het is voorts niet kennelijk onwettig of kennelijk onredelijk om bewijswaarde te ontzeggen aan getuigenverklaringen die uitgaan van vrienden en collega's. Daarnaast moet worden vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken hoe dan ook niet kan afgeleid worden dat verzoekster en haar Belgische partner gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag onafgebroken hebben samengewoond of elkaar sedert minstens een jaar kennen of dat er sprake is van een gemeenschappelijk kind, zodat moet besloten worden dat, geen afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie geleverd werd.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsverplichting kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Verzoekster stelt vervolgens dat artikel 8 van het EVRM haar het recht toekent om haar relatie in België verder te hebben, te onderhouden en uit te bouwen. Verzoekster meent dat de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op dit artikel. Verzoekster wijst erop dat dienaangaande niet werd gemotiveerd en derhalve dient te worden geoordeeld dat er geen dergelijke redenen kan worden aangehaald.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 22 van de Grondwet, dat verzoekster eveneens aanvoert, omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van nietonderdanen te regelen.

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en uit artikel 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet staan een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Er dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien daar de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een Belgische partner heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Verzoekster is Thaise onderdaan en is derhalve onderworpen aan de bepalingen van de vreemdelingenwet wanneer zij zich in België wenst te vestigen bij haar Belgische partner. Artikel 40 van de vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105).

Artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet kunnen niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar partner wordt gescheiden. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster met de bewoordingen *“Dat dienaangaande niet werd gemotiveerd (...)”*, van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM evenwel een dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET